

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Р1 228/2025
11.06.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Радославе Мађаров и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., Општина ..., чији је пуномоћник Вук Вуковић, адвокат из ..., против туженог „Електродистрибуција Србије“ ДОО Београд – Огранак Електродистрибуција из Аранђеловца, чији је пуномоћник Јелена Катрина, адвокат из ..., ради узнемиравања својине, одлучујући о сукобу стварне надлежности између Апелационог суда у Крагујевцу и Вишег суда у Крагујевцу, у седници већа одржаној 11.06.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За одлучивање о жалби туженог, изјављеној против пресуде Основног суда у Аранђеловцу, Судска јединица у Тополи П 1173/23 од 13.12.2024. године, стварно је надлежан Виши суд у Крагујевцу.

Образложење

Пресудом Основног суда у Аранђеловцу, Судска јединица у Тополи П 1173/23 од 13.12.2024. године, обавезан је тужени да уклони два дотрајала дрвена стуба нисконапонске мреже који се налазе на кп.бр. .../... КО ..., Општина ... и да изврши замену ових стубова новим носећим стубовима нисконапонске мреже за које ће закачити проводнике нисконапонске мреже и довести нисконапонску мрежу у исправно стање и обавезао туженог да накнади тужиоцу трошкове поступка у износу од 92.500,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности до исплате.

Против наведене пресуде, тужени је изјавио жалбу.

Виши суд у Крагујевцу, се решењем Гж 1290/25 од 25.04.2025. године, огласио стварно ненадлежним за одлучивање о жалби туженог, изјављеној против пресуде Основног суда у Аранђеловцу, Судска јединица у Тополи П 1173/23 од 13.12.2024. године и списе предмета уступио Апелационом суду у Крагујевцу, као стварно надлежном суду за одлучивање о жалби туженог, изјављеној против наведене пресуде. У образложењу је указао да је спор у којем се тражи заштита права својине (државине) на непокретности покренутом неком од тужби предвиђених чланом 37, 41. и 42. Закона о основама својинскоправних односа спор о непокретности. Затим, како се у конкретној ситуацији ради о спору који за

предмет има чинидбу на непокретности, а не о спору мале вредности у смислу члана 469. Закона о парничном поступку, без обзира на утврђену вредност предмета спора у износу од 15.000,00 динара, за даље поступање у овом предмету стварно је надлежан Апелациони суд у Крагујевцу на основу одредбе члана 26. став 1. тачка 3. Закона о уређењу судова, због чега је одлучио као у изреци решења.

Апелациони суд у Крагујевцу, није прихватио стварну надлежност, већ је уз допис Гж 1305/25 од 13.05.2025. године, списе предмета доставио Врховном суду, ради одлучивања о сукобу стварне надлежности. У образложењу је указао да се у овој парници не ради о спору на непокретности, без обзира на то што се тужбеним захтевом тражи чинидба на непокретности, парцели тужиоца, као ни о тужби за заштиту права својине тужиоца на предметној парцели из члана 42. Закона о основама својинскоправних односа, већ о тужбеном захтеву ради уклањања опасности од штете која прети тужиоцу, као и другим лицима на основу члана 156. Закона о облигационим односима и имајући у виду утврђену вредност предмета спора, да се ради о спору мале вредности у смислу члана 468. став 4. Закона о парничном поступку у коме је стварно надлежан за одлучивање о изјављеној жалби туженог Виши суд у Крагујевцу на основу одредбе члана 25. став 2. тачка 3. Закона о уређењу судова.

Врховни суд је одлучујући о сукобу стварне надлежности између судова исте врсте, на основу одредбе члана 22. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11 ... 10/23-други закон), а у вези одредбе члана 32. став 2. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр.10/23) утврдио да је Виши суд у Крагујевцу стварно надлежан за одлучивање у другом степену о изјављеној жалби туженог.

Тужба је поднета 07.07.2023. године. Вредност предмета спора износи 15.000,00 динара. Предмет тужбеног захтева је чинидба, ради уклањања извора опасности штете, о ком праву је првостепени суд одлучио применом члана 156. Закона о облигационим односима-ЗОО („Службени лист СФРЈ“ бр. 29/78...57/89, „Службени лист СРЈ“ број 31/93 и „Службени гласник РС“ број 18/20).

Одредбом члана 25. став 2. тачка 3. Закона о уређењу судова је прописано да, виши суд у другом степену одлучује о жалби на одлуке основних судова и то на решења донета у грађанскоправном спору, на пресуду у спору мале вредности, на одлуке донете у поступку извршења и обезбеђења и на решења донета у ванпарничном поступку. Одредбом члана 26. став 1. тачка 3. овог Закона, прописано је да апелациони суд одлучује о жалби на пресуду основног суда у грађанскоправном спору, ако за одлучивање о жалби није надлежан виши суд.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП је прописано да, спорови мале вредности јесу спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, а одредбом става 4. овог члана, да се као спорови мале вредности сматрају и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац у тужби навео не прелази износ из става 1. овог члана (члан 33. став 2.).

Одредбом члана 469. ЗПП је прописано, да се не сматрају споровима мале вредности спорови о непокретностима, спорови из радних односа и спорови због сметања државине.

Одредбом члана 156. став 1. ЗОО је прописано да свако може захтевати од другога да уклони извор опасности од кога прети знатна штета њему или неодређеном броју лица, као и да се уздржи од делатности од које произлази узнемиравање или опасност штете, ако се настанак узнемиравања или штете не може спречити одговарајућим мерама.

Према томе, како се у конкретној ситуацији не ради о спору у вези са стварним правима на непокретности тужиоца, већ о спору у коме је првостепеном пресудом одлучено о тужбеном захтеву ради чинидбе, уклањања извора опасности штете на непокретности тужиоца у смислу члана 156. ЗОО, то се не ради о спору о непокретности, због чега је за одређивање стварне надлежности меродавна утврђена вредност предмета спора у износу од 15.000,00 динара.

Дакле, у конкретној ситуацији код утврђене вредности предмета спора у износу од 15.000,00 динара, ради се о спору који се има сматрати спором мале вредности у смислу одредбе члана 468. став 4. ЗПП, због чега је за одлучивање о изјављеној жалби туженог на првостепену пресуду донетој у спору мале вредности стварно надлежан Виши суд у Крагујевцу, као другостепени суд на основу одредбе члана 25. став 2. тачка 3. Закона о уређењу судова, а у вези одредбе члана 4. став 1. тачка 7. Закона о седиштима и подручјима судова и јавних тужилаштава („Службени гласник РС“, број 101/13).

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу одредбе члана 22. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Весна Субић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић